

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 7/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti E., spol. s r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. R. L., K., pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 33 Cb 23/2009-37 zo 16. februára 2010 a postupom a oznámením Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. Kc 224/10-10 z 21. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti E., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti E., spol. s r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. L., K., pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 33 Cb 23/2009-37 zo 16. februára 2010 a postupom a oznámením Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 224/10-10 z 21. októbra 2010.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní o zaplatenie sumy 27 934,94 € s príslušenstvom vedenom okresným súdom pod sp. zn. 33 Cb 23/2009 vystupovala sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej. Rozsudkom okresného súdu č. k. 33 Cb 23/2009-37 zo 16. februára 2010 bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť dlžnú sumu, ako aj náhradu trov konania, a to do troch dní od jeho právoplatnosti. Sťažovateľka namietala, že *„konajúci súd nedôsledne preštudoval spisový materiál, pretože ak by ho bol študoval, tak by nemohol uviesť v rozsudku, že pri doručovaní predvolania žalovanému boli splnené podmienky podľa § 48 ods. 2 O. s. p. a preto súd pojednával v neprítomnosti žalovaného podľa § 101 ods. 2 OSP... Nemôžeme tak isto súhlasiť s vyjadrením súdu a samotným konaním o tom, že boli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 OSP a pojednávanie sa konalo v neprítomnosti žalovaného, hoc tomuto nebolo predvolanie doručené a v danom prípade môžeme povedať, že žalovaný značne zavádzal konajúci súd a ten mu dal za pravdu aj keď mal v konaní vypočuť aj žalovaného a neuspokojiť sa len s obsahom spisu a dôkazmi, pretože tieto dôkazy nepreukazujú opodstatnenosť žaloby... Celé vyššie uvedené skutočnosti ako aj konanie súdu považujeme vzhľadom na závažné skutočnosti, ktoré súdu žalobca neuviedol, aj keď o nich mal vedomosť, ako za porušenie*

procesných práv ako aj rovnosti účastníkov konania, pretože postupom súdu sa odňala možnosť účastníkovi konať pred súdom, súd nedoručil a ani sa nepokúsil o opätovné doručenie predvolania žalovanému, došlo tu aj ku pochybeniu pošty pri doručovaní, pretože žalovaný má platne zriadený P. O. Box C 23 na doručovanie písomností. “.

Z uvedených dôvodov 1. júla 2010 sťažovateľka podala generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podania mimoriadneho dovolania podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol oznámením krajskej prokuratúry č. k. Kc 224/10-10 z 21. októbra 2010 odložený, pretože neboli splnené zákonné predpoklady na jeho podanie.

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom a rozsudkom okresného súdu č. k. 33 Cb 23/2009-37 zo 16. februára 2010 a postupom a oznámením krajskej prokuratúry č. k. Kc 224/10-10 z 21. októbra boli porušené jej základné práva zaručené čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, aby tieto rozhodnutia zrušil a sťažovateľke priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 887,50 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažovateľka v časti sťažnosti namietala porušenie označených práv postupom a rozsudkom okresného súdu č. k. 33 Cb 23/2009-37 zo 16. februára 2010.

Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 33 Cb 23/2009 zo 16. februára 2010, proti ktorému mohla podať odvolanie.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka tak nepostupovala napriek tomu, že je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Prečo tak nepostupovala, ústavný súd nie je príslušný zisťovať.

Ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich o občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 13. apríla 2010.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie rozsudku okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 72/09).

2. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie označených práv oznámením krajskej prokuratúry č. k. Kc 224/10-10 z 21. októbra 2010 o odložení jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti označenému rozhodnutiu okresného súdu.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľky, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 a nasl. ústavy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, II. ÚS 14/04, I. ÚS 7/04, II. ÚS 407/06, III. ÚS 146/2010).

Vychádzajúc z uvedenej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označenému rozhodnutiu okresného súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky, keďže platná zákonná

úprava nezakladá sťažovateľke právo (právny nárok) na vyhovie jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu (sťažnosti) hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Keďže v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označenému rozhodnutiu okresného súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd jej sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2011